Cesvaines Ziņas

Jūnijs 2008. gads

Nr. 6 (180)

Nāc, Jānīti, līksmoties
Jāņu dienas vakarā,
Tad tev būs medus, siers,
Rupju kviešu plācenīts.

tautasdziesma

Lustīgu līgošanu
Jāņiem un Līgām,
kā arī visiem cesvainiešiem!

Kā top siers "Grūbās"

Protams, ka Jāņi bez alus un siera nav īsti vasaras saulgriežu svētki. Lai arī tradīcija – Jāņa bērnus cienāt ar Jāņa tēva brūvētu alu un Jāņa mātes sietu sieru pamazām iet mazumā, jo visu var nopirkt veikalā, tomēr īsti nama saimnieki galdā liek ēdienus, ko gatavojuši paši. Ja jums siera gada īsākajai naktij vēl nav, pagatavojiet to pašas. Paša gatavotajam sieram ir pavisam cita garša!

"Cik tur tā darba, sieru sasiet", saka viena no Cesvainē zināmākajām siera sējējām Eleonora Apenīte. Lai redzētu, kā top tik iecienītais siers, devos uz "Grūbām".

Saimniece tikko izslaukusi melnraibo gotiņu un izkāš tās devumu. Līdz ar to izejviela siera gatavošanai ir, un process var sākties. Plītī iekurta malka un katlu ar visu vakara slaukumu Nora liek uz uguns. Kamēr piens karst, saimniece pastāsta, ka pirmoreiz šādi sietu sieru ēdusi pirms daudziem gadiem Ļaudonā. *"Iedeva recepti. Mājās pamēģināju – sanāca. Labākais, ka tas vienmēr sanāk. Šādi sietu sieru es saucu par slinko saimnieču sieru, jo tas ātri un viegli pagatavojams. Nav jāraudzē rūgušpiens, nevajag tik daudz piena, laika un piedevām ir garšīgs. Sieram klāt var likt ne jau tikai tradicionālās ķimenes, bet arī dilles, magones, žāvētus augļus. Ko tik katra fantāzija spēj izdomāt. Reiz tādu – netradicionālām piedevām ēduši – pasūtītāji lūdz pagatavot atkal. Sasietos rituļus skaitījusi neesmu, bet uz Jāņu laiku sanāk pa 5 - 6 rituļi dienā. Prasa jau vairāk, bet nav jau ne tik daudz piena, ne laika. Tad saku, lai paši sien. Žēl tikai, ka maz vairs to gotiņu turētāju palikuši. Esam kļuvuši slinki."*

Siera gatavošanā vecmammai asistē mazmeitiņa Dārta. Tūlīt piens vārīsies, un vecmamma lūdz šīgada bērnudārza absolventei atnest četras olas. Dārta labprāt palīdz un, ja vien katli nebūtu tik smagi un plīts karsta, viņa arī sieru sasietu. Jo siera gatavošanas mākslu sešgadīgā meitene no skatīšanās vien apguvusi.

Nora olas iemaisa vārošajā pienā, pieber ķimenes, sāli un deserta karoti citronskābes. Katlu pabīda uz plīts malas un maisot skatās, vai skābe visu pienu vienmērīgi savilkusi vienmērīgā masā. Izkāš un marlē paliek gatavs siers. Saimniece dod noņemt provi. Karsts, mīksts un garšīgs. Nora satin marlē un noliek zem sloga. Pusstunda jāpagaida un sieru var likt galdā.

Labu apetīti!

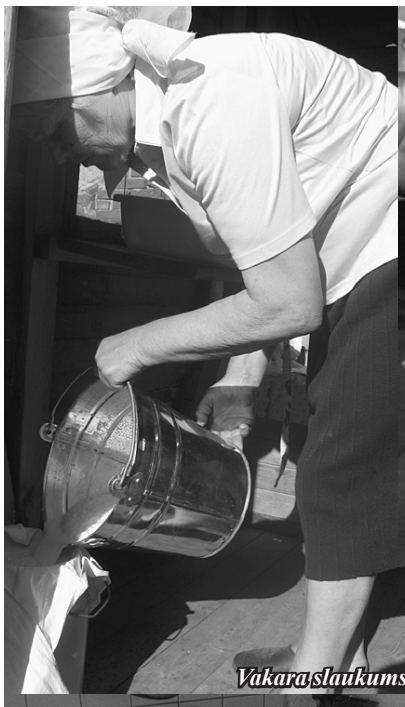

Vakara slaukums.

Uzkarsētā pienā iemaisa olas.

Saimniece dod pagaršot.

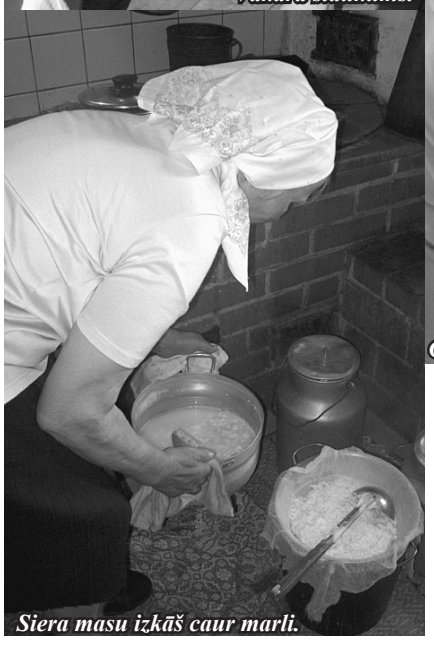

Siera masu izkāš caur marli.

Gatavu sieru noliek zem sloga.

Gatavs. Dārta liek galdā.

1 kg Jāņu siera pagatavošanai vajadzīgs:

8 l piena,
4 olas,
deserta karote citronskābes,
ķimenes,
šķipsniņa sāls.

***Gunas Graudiņas** teksts un foto*

Senču mantojums – Jāņi

Visi gatavojas Lienītes un Rūda kāzām. Augšas avotā iemērkti divi lieli miežu maisi, audzēs iesalu alum. Rijā uz klona tos izklāj ne biezā kārtā, tā kā krāsns kurināta, siltumā ātri saasno. Tagad man smalki jāizplucina saaugusī miežu velēna un jāsaber uz krāsns. Saimnieks noregulē akmens rokas dzirnavas malšanai. Maļ puiši. Alus darīšana saimnieka ziņā. Darbs steidzina darbu – druvā, dārzā, pļavā, mājā.

Ganos mani nomainījusi pušelnieka sieva. Man jārok mārrutki, jātīra, jāmazgā. Meitas tos samaļ un kaut ko no tiem taisa. Man jānes milti, kartupeļi, burkāni, olas, ūdens, malka, jākurina pavards un krāsns. Vakarā esmu piekusis. Sien sieru, cep pīrāgus, vāra galertu un vēl un vēl. Visu gatavo kāzu galdam līgo vakarā. Visu veic pēc godu rīkotājas –- *Gaujaslīču* saimnieces – norādījumiem.

Parīt Līgo diena. Šodien no dīķiem zvejo zivis. Izlasa tikai lielās, mazās laiž atpakaļ, lai paaugas. Ak, Dievs, man visas jānotīra! Vakarā esmu tērpies zvīņu bruņās. No rīta zivis aizved uz svētku namu žāvēšanai. Jāņos siltas liks galdā.

No rīta eju meitām līdzi mežā. Vācam mētras, sila zvaniņus, lauku puķes un kalmes dīķī, ar ko pušķot goda vārtus, galdus, telpas. No rīta bērais iejūgts droškā, saimnieki saposušies, aizbrauc. Puiši saliek ratos visus zaļumus pušķošanai, seko saimniekiem. Man aizjūgs jāatbrauc mājā, zirgs jānojūdz un jāpārlaiž aplokā. Skrienu atpakaļ, ļoti gribas redzēt notiekošās svinības un palīdzēt, kur varu. Meitas pusdienā izslauc govis un piedalās pušķošanas darbos.

Ieejot godu mājā, redzu, ka puiši rok bedres goda vārtu stabiem. Stabus meitas apvij zaļajām vītnēm. Netālu no mājām piekalnītē, garās kārtīs ceļ trīs Jāņu ugunis mucās. Kārtis apvītas ozollapu vītnēm. Sarīko garus galdus, saliek solus viesu uzņemšanai un līgošanai. Es sanesu malku mazajam ugunskuram. Katrā galda galā noliek paliktni alus mucām. Arī pagalmā zem vecā ozola sarīkoti galdi, te būs svinīgais mielasts jaunajam pārim un viesiem. Vakarā, tumsiņai iestājoties, visi pāries uz kalniņu, degs Jāņu ugunis un priecāsies līdz rītam. Vecajam Andžam zivju žāvētava gatava un zivis jau žāvējas. Viss padarīts. Gaidām jauno pāri un kāzu viesus. Var no darba steigas drusku atpūsties.

Brauc, brauc! Patiešām, tur jau parādās gara pajūgu rinda. Zirgiem sarūpēts svaigi pļautais siens un ūdens, viss nolikts ierīkotajās slitās. Gaidītāji stāv abās pusēs pie goda vārtiem un sagaida braucējus ar dziesmām, laimes vēlējumiem.

No verandas celiņš noklāts ar balta linu auduma celiņu, kuram abās malās ieaustas sārtas rozes. Pa kuru laiku un kurš paspējis karoga mastā uzvilkt sarkanbaltsarkano karogu? Vai tā nav pārdrošība? Tagad taču ir cits karogs. Vēl pārsteidzošākais, divi kaimiņi – aizsargu formās stāv goda sardzē pie karoga. Uz brīdi visi apklust, stāv noliektām galvām, tad it kā pēc komandas palūkojas mirdzošajā karogā, visus pārņem jautrība un prieks. Jaunais pāris, vedēji caur verandu ieiet mājā. Visi tiek aicināti pie mielasta galda.

Lai gan par muzikantiem neviens nebija gādājis, pie mājas starp ceriņu un jasmīnu krūmiem ieskanas kāzu maršs, tā ir ārpagasta slavenā kapela. Kāds par to parūpējies. Nomācošās kara gaisotnes dēļ, saimnieki no mūzikas nolēma atteikties. Tagad visi ir patīkami pārsteigti. Skan dziesmas un dejas, iet rotaļās.

Visi tiek aicināti uz līgo kalnu. Iededz Jāņu ugunis mucās. Aizdedzam mazo ugunskuru. Te lēks tam pāri. Krūzēs puto miestiņš. Mums, mazajiem, arī trāpās pa krūzītei, tas par čaklumu. Muzikanti spēlē, vairāk gan dzied līgodziesmas. Sākas aplīgošana, ko pavada smiekli. Nezinu kā gadījies, esmu aizmidzis uz bērzu meiju kaudzes. Nu, dēls, skrien uz māju, govis jālaiž ganos, skubina saimnieks. Uzskrienu kalnā, no turienes paveras plašs skats uz apkārtni. Visur deg jāņugunis. No aujas ceļas migla. Saulīte ceļas virs mežu galiem. Noslīgstu zālē un jūtu, ka viss augums sāp no prieka un laimes! Tagad es saprotu cik skaists un dižens ir šis mantojums no senčiem – Jāņi!

***Juris Sārnis** Siguldā*

18. jūnija domes sēdē:

- Domes priekšsēdētājs un izpilddirektors informē par paveikto.
- Apstiprināja domes 2007. gada publisko pārskatu.
- Apstiprināja Cesvaines pilsētas ar lauku teritoriju vispārējās pirmsskolas izglītības iestādes nolikumu.
- Ar š.g. 1. augustu nolēma reorganizēt pašvaldības iestādes, iestādi „Cesvaines sociālās aprūpes centrs" pievienojot iestādei „Cesvaines sociālais dienests". Līdz ar to izdarīja grozījumus iestādes nolikumā. Piekrita ar 31. jūliju no Cesvaines sociālā centra vadītāja pienākumiem atbrīvot Juri Rozenbergu.
- Noteica, ka Cesvaines mūzikas un mākslas skolas Mākslas nodaļa atradīsies Pils ielā 4.
- Cesvaines pilsētas ar lauku teritoriju vispārējās pirmsskolas izglītības iestādes (PII) virtuvē nepieciešams kapitālremonts, kas prasa lielus finanšu ieguldījumus, tādēļ nolēma reorganizēt ēdināšanas pakalpojumu sniegšanu PII un vidusskolā. Ar 1. augustu PII audzēkņiem un vidusskolas skolēniem ēdienu gatavos vidusskolā. Lai nodrošinātu ēdiena piegādi PII, uzdeva skolas direktoram organizēt transporta līdzekļa iegādi, nepārsniedzot Ls 6000. At 1. jūliju PII audzēkņiem noteica maksu par trīsreizēju ēdināšanu Ls 1 *(brokastis 0,20, pusdienas 0,60, launags Ls 0,20*). Izglītības iestāžu darbiniekiem – maksa par pusdienām Ls 0,85. Ar 1. septembri vidusskolas skolēniem maksa par kompleksajām pusdienām – Ls 0.80.
- Izdarīja grozījumus domes darba samaksas un sociālo garantiju nolikumā.
- Atbalstīja Cesvaines evaņģēliski luteriskās draudzes ierosmi – grāmatas par Albertu Vītolu izdošanu ar līdzfinansējumu – Ls 200.
- Piekrita piedalīties ar savu finansējuma daļu Ls 3568 Madonas rajona padomes projektā "Atbalsts rajona projektiem" (Madonas slimnīcas stāvlaukuma izbūvei).
- No ziedojumu konta „Cesvaines pilij" piekrita samaksāt Ls 4000 par Cesvaines pils mazā kāpņu torņa atjaunošanas darbiem.
- Piekrita piešķirt ikgadējo atvaļinājumu domes priekšsēdētājam Vilnim Špatam no 7. jūlija līdz 10. augustam. Atvaļinājuma laikā priekšsēdētāju aizvietos vietnieki Arvīds Greidiņš (no 7. līdz 20. jūlijam) un Juris Rozenbergs (no 21. jūlija līdz 10. augustam).
- Piekrita piešķirt ikgadējo atvaļinājumu bāriņtiesas priekšsēdētājai Sarmītei Šķēlai no 14. jūlija līdz 10. augustam. Atvaļinājuma laikā viņu aizvieto Ansis Graudiņš (no 14. jūlija līdz 3. augustam) un Iveta Korneta (no 4. augusta līdz 18. augustam). Piešķīra atvaļinājumu bāriņtiesas loceklei Sarmītei Mellei no 7. līdz 13. jūlijam un no 11. līdz 31. augustam.
- Izdeva konkursa „Sakoptākais objekts Cesvaines pilsētā ar lauku teritoriju 2008. gadā" nolikumu. Izveidoja konkursa komisiju šādā sastāvā: Vilnis Špats – domes priekšsēdētājs, Edijs Gusts – ainavu arhitekts, Ritma Zeiļuka – labiekārtošanas nodaļas vadītāja, Aldona Nagle – zemnieku konsultants, Sarma Kurme – skolotāja, Daina Markevica – sociālā dienesta vadītājas pienākumu izpildītāja, Anita Liepiņa – deputāte, Iveta Raimo – projektu koordinatore.
- Nolēma atkārtoti ekspluatācijā nodot vienu būvi un izveidoja ekspluatācijā pieņemšanas komisiju.
- Vienai iedzīvotājai izīrēja istabu dzīvojamā mājā „Kārklu skola".
- Divām iedzīvotājām samazināja samaksu par lietošanā piešķirto zemi.
- Mainīja nosaukumu vienam mantotās zemes īpašumam.
- Deva atzinumu par meža zemes transformācijas atbilstību teritorijas plānojumam.

Cesvainē viesojas kristieši no Korejas

Cesvainei bija tas gods uzņemt vienpadsmit korejiešus no starptautiskās Kristus mācekļu skolas. Jauniešu grupa Latvijā ieradās maija beigās un uzturējās Valdemārpilī, sniedzot palīdzību un atbalstu, kam tas nepieciešams. Pateicoties Cesvaines kristiešu aktīvistiem, Līgai Čeverei un viņu lieliskajai sadarbībai ar Latvijas organizācijas „Jaunatne ar Misiju" draugiem Valdemārpilī, viesi nokļuva arī Cesvainē. Līga ir pateicīga kurzemniekiem, jo ne jau pirmo gadu cesvainiešiem ir iespēja saņemt misijas dalībnieku labvēlību (pagājušajā gadā uz Cesvaini misijā devās kristieši no Norvēģijas, Dānijas, Nīderlandes un Rumānijas).

Misionāriem šīs piecas dienas bija ļoti piepildītas gan garīgi, gan kalpojot: Cesvaines pansionātā, Madonas slimnīcas bērnu nodaļā, „Alfa" kursa izlaiduma pasākumā, dienas nometnē bērniem evaņģēliski Luteriskās baznīcas dārzā. Jaunieši liecināja un lūdzot, dejojot, rādot etīdes svētīja cesvainiešus gan ielu evaņģelizācijā sestdien, gan Romas katoļu baznīcā mises laikā. Priekšnesumi bija abpusēji sirsnīgi, jo ne tikai tā sniedzēji, bet arī saņēmēji juta patiesu saviļņojumu, liekot ietrīsēties ikviena sirdij.

Korejas jaunietes ar krāsainiem priekšnesumiem iepriecina cesvainiešus.

Līga priecājas, ka draugus iespējams uzņemt pateicoties ciešajai sadarbībai ar katoļu draudzes pārstāvjiem, kuri viesiem deva naktsmājas. „Tas ne tikai priecē, bet arī ļoti palīdz, jo kopā mēs varam paveikt daudz vairāk un labāk." Viesi bija sajūsmā par Noriņas gādīgajām rokām ceptajām pankūkām, Marikas sirsnību, svētkiem Vasku ģimenes mājās un, protams, priestera Māra viesmīlību.

Dienvidkorejas kristieši no Latvijas aizbrauca patīkamu emociju pārņemti, jo tik sirsnīgu uzņemšanu nebija gaidījuši. Atvadoties no Cesvaines draugiem, viesi sajūsmināti pateicās: „Mēs atbraucām, lai jums dotu. Bet jūs dodat mums. Esam patīkami pārsteigti gan par sirsnīgo uzņemšanu, gan par siltumu, ko saņēmām no jums. "

Sirsnīga pateicība ikvienam, kas palīdzēja kaut domās, lai šī misionāru viesošanās izdotos un būtu par svētību Cesvainei.

Guna Graudiņa, autores foto

Pleskavieši rāda nasku dejas soli

Maija beigās Cesvaines vidusskolas tautas deju ansamblis „Sprīdītis" uzņēma draugus no Pleskavas apgabala skolēnu un jauniešu centra „Raduga". Viesi cesvainiešiem sniedza koncertus pie pils, vidusskolā, internātskolā. Krievu draugi skatītāju pārsteidza ar azartiski dzīvo izpildījumu un krāšņajiem tērpiem, kuri bija pieskaņoti katrai dejai. Pleskavas „Raduga" ir viens no labākajiem un profesionālākajiem plašās Krievijas kolektīviem, ko pierādīja arī viņu pārliecinošais sniegums. Pleskavieši attiecīgi tērpti, dejoja gan tautas, gan klasiskās, gan sporta dejas.

Vidusskolas deju kolektīva vadītāji Marika un Jānis Šķēles pastāstīja, ka 18. novembrī krievi „Sprīdīti" uzaicinājuši vizītē uz Latvijas vēstniecību Pleskavā. Līdz tam laikam krievu draugi apņēmušies iemācīties latviešu tautas dejas un pašūt pieskaņotus tērpus. Lai Latvijas jubilejas koncertā Pleskavā „Radugas" dejotāji varētu iepriecināt skatītājus, Jānis Šķēle dosies uz Pleskavu un palīdzēs apgūt viņiem latviešu deju soli.

Cesvainiešiem patika gan viesu košie tērpi, gan atraktīvais izpildījums.

Guna Graudiņa

Iecerētais paveikts!

Valsts ekonomikas attīstības nodrošināšanā svarīga loma ir visu iedzīvotāju grupu sociālajai integrācijai, radot vienādas iespējas visiem cilvēkiem piedalīties sociālajā dzīvē un nacionālās ekonomikas potenciāla attīstībā. Dažas sabiedrības grupas zemo ienākumu, vides vai ģimenes situācijas pasliktināšanās dēļ ir pakļautas sociāliem riskiem vairāk nekā citas grupas, tāpēc tām ir nepieciešama īpaša pieeja barjeru pārvarēšanai un viņu integrācijai sabiedrībā.

Biedrība „Durvis" šā gada 16. maijā parakstīja līgumu ar Viduslatvijas reģionālās lauksaimniecības pārvaldi par struktūrfonda finansējuma piešķiršanu projektam „Darbs dara meistaru" Nr.07/416032/0027/052 īstenošanai Programmas papildinājuma 1. mērķa programmas 2004.- 2006.gadam 4. prioritātes „Lauku un zivsaimniecības attīstības veicināšana" 4.6. pasākuma „Vietējo rīcību attīstība (LEADER + veida pasākums)" 4.6.2. aktivitātes „Integrētās lauku attīstības izmēģinājuma stratēģijas" ietvaros (projekta vadītājs Gundars Rumpītis). Projekta realizācijas gaitā tika noslēgti preču iepirkuma līgumi ar SIA „Henis" un SIA „ParaklitsIT" par elektroinstrumentu un darbarīku komplektu iegādi.

Tika iegādāts kvalitatīvs galdniecības aprīkojums – akumulatora urbjmašīnas, slīpmašīna, figūrzāģis, elektriskā ēvele un citi darbarīki, kā arī darbarīku komplekti, kas būs atbalsts bērnu un jauniešu ārpusskolas nodarbībām, kas savukārt veicinās karjeras izvēli un ļaus Cesvaines internātpamatskolas bērniem un jauniešiem, kuri nāk no trūcīgo un maznodrošināto un sociālās atstumtības riska ģimenēm apgūt jaunas zināšanas un prasmes, iegūstot jaunu informāciju un iepazīties ar savu iemaņu pielietošanas iespējām praktiskajā dzīvē. Līdz ar to tiks nodrošināta izglītotas, zinošas un protošas, pastāvīgi pilnveidojošās sabiedrības veidošanās.

Foto: Guna Graudiņa

5. klases skolnieks Dāvis aplūko jaunos instrumentus.

Ilze Āboliņa, *biedrības „Durvis" valdes priekšsēdētāja*

No muzeja

Cesvaines evaņģēliski luteriskās draudzes mācītājam Albertam Vītolam – 120

Šoreiz – daži fragmenti no raksta „Latviešu reliģiskā īpatnība un kristiānisma latviskošanas iespējas", kas publicēts 1937.g. žurnālā „Ceļš" Nr.1. Ar visu rakstu pilnībā varēsiet iepazīties grāmatā par Albertu Vītolu (redaktore Dace Zvirgzdiņa), kas iznāks vasaras vidū.

Stingri zinātniski ņemot, jautājums par latviešu reliģisko īpatnību vēl nav diskutējams: trūkst priekšdarbu. [..]

Bet runāt par to, par ko runāt būtu vēl par agru, mūs spiež divi apstākļi: 1) šāda priekšlaicīga apcere var vērst uz šo ļoti svarīgo problēmu plašāku un dziļāku uzmanību un 2) uz viņas iztirzāšanu izaicina atkārtotās prasības pēc mūsu baznīcas latviskošanas, pie kam pēdējā, kā katram saprotams, ir iespējama tikai, dibinoties uz latviešu reliģijas psicholoģijas pareizas izpratnes.

Par droši pierādāmu turu latviešu ticību noliktam mūžam. [..] Tā – latviešu pamata dogma. Mūža galvenos posmus – dzimšanu, precības, miršanu un bez tam vēl augumu uzskata par dievības (parasti Laimas) noliktiem. Ko bērnam dzimstot, dievība noteic, to nevar grozīt, arī pats mūža licējs ne. Pārējo mūža saturu veido cilvēks pats. Nu nav gandrīz neviena, kas būtu ar savu mūžu mierā; jau pašā vārdā „liktenis" nav nekā priecīga. No tā reliģiski izriet divi stāvokļi: pozitīvi – padevība mūža licējam, kas uzskatāma par latvieša spilgtāko reliģijas spēka paudēju:

Vēl, Laimiņa, māmuliņa,
Ko katrai vēlēdama:
Vai pavēli tautiņām,
Vai zaļām velēnām.

Negatīvi – protests pret mūža licēju:

Kaut es savu mūža Laimi
Celiņā satikusi:
Es tai krautu oļu vezmu,
Ledus kalnu kāpinātu.

No sacītā viegli saprotams, ka latvietim visgrūtāk risināmi teodicejas jautājumi *(teodiceja – centieni aizstāvēt atziņu, ka Dievs ir gudrs un visvarens, un attaisnot ļaunuma eksistēšanu – D.Zvirgzdiņas piez.)*; kā dzīves prakse rāda, pār tiem viņš visbiežāk klūp, savas nelaimes cēloni saskatīdams nemotivētā un netaisnā dievības rīcībā. Latviešu uztvere te tāda, ka ar Dieva ziņu nedrīkst krist ne mats no galvas, ne zvirbulis no jumta. [..]

Latvietim vispār psiholoģiski raksturīga zināma intimitāte attiecībās ar tiem, kas par viņu augstāki. Lai pieminam no pieredzes kaut tikai to, ka pietiek mums ar kādu augstāk stāvošu personu apmainīties pāris nenozīmīgiem vārdiem, lai mēs viņu tūlīt ieskatītu tīri vai savos tuviniekos. Šāda intimitāte arī mūsu attiecībās ar augstāko Varu vai varām: nav distances, nav īstas pietātes, nav mysterium tremendum.

Tālāk mums iezīmīgs mūsu neizkoptais kults. Nav mūsu pagātnē valdzinošu dievu tēlu, ļoti reti tur sastopam īstu adorāciju *(adorācija – pielūgsme – D.Z.)*; visvairāk tur lūgumu, t.i., maskētu prasību. Šis trūkums pamanīts jau sen, tautiskā laikmetā, kad J.Alunāns, Auseklis u. c. centās mūsu reliģisko pagātni šai ziņā izskaistināt tradīcijām, uz kurām varētu reflektēt vienīgi mūsu radu tautas – senprūši un leiši. Arī tagad mēs nekādi kulta cienītāji neesam; tā saukto „baznīcas cilvēku" latviešos maz. Laiku, kad hernhūtisma iespaidā bij citādi, vai kad baznīcas apmeklēšana bij pa daļai obligatoriska, nevar te skaitīt līdz. Kā citureiz teicu, mums reliģija – kautra privātlieta. Šo kautrību lai raksturo citāts no kādas Doku Ata vēstules: „Ko vien šonedēļ mājā strādāju, to beidzu, un, kad ko beidzu, tad kaut ko galā nodomāju, vai nu lūgdamies vairāk spēka un gribas, vai atkal pateikdamies, ka darbs labi veicies, – tā mans tēvs dara sākdams, beigdams, tā man ar dodas." Aiz vienkārša „nodomāt" Doks paslēpj lūgšanu. Tā latviešu attiecības ar baznīcu ir paradoksālas: kā personisko reliģisko vērtību glabātājas un devējas tās nenoliedz, bet arī neiekļaujas pilnam tajā; no viņas prasa un pieņem to, kas kuram pa prātam. Krasais individuālisms neļauj latvietim kļūt par īstu draudzes locekli. [..]

Vai latvietis ir mistiķis? Pozitīvi uz to atbild kāda sen atpakaļ uzrakstīta Tērbatas disertācija, kā autors (luterietis) tāpēc par latviešiem piemērotāko kristīgo konfesiju min pareizticību. Arī tagadnē lāgu lāgiem dzirdam prasību pēc mistikas luterismā. Bet nu latvietis, kā redzējām, tic galvenās kontūrās noliktam mūžam, kur pārējais atstāts viņa vaļā un nav nekāds ceļa meklētājs uz Dievu (kulta trūkums). Ar mistiku tas nesaderas. Reliģijā latvietis nepārprotami sevi atestējis kā racionālistu. [..]

Principā atzīstama baznīcas formālā latviskošana (valoda, arhitektūra, gleznas, mūzika), tikai jāpiebilst, ka šis darbs prasa ne vien labu un ne vien latvisku arhitektu, gleznotāju un mūziķi, bet pār visu vairāk Sv.Gara skārtu personību. Cik mums tādu ir? Un galu galā nav jāaizmirst, ka ārējais kultā ir tikai ārējais, lai Kristum nav jāpārmet arī mums lepošanās ar bārkstīm *(Mt. 23,5.)*.

Esmu par baznīcas latviskošanu runājis diezgan skeptisku valodu. Lai neviens no tā nesecina, ka esmu ar tagadējo baznīcas dzīvi mierā. Nē, tai ziņā visi varēsim būt vienis prātis, ka tā, kā tagad, nevar palikt, mūsu baznīcai ir jāatjaunojas!

Kur tad ir jaunā sākums? Tas nav nekāds noslēpums tam, kas baznīcai nepielāgo heterogenus principus, bet atbildi meklē Kristus valstības likumos. Jaunā Sv.Gara vēsmas pār cilvēci nāk, pirmkārt, tad, kad Dievs pats skar mūsu dzīvi, kad Viņš mums tuvojas. Svētīgi lēnprātīgie, kas māk uz to pacietīgi gaidīt! Otrkārt – katru uzplaukumu Kristus valstībā ievada metanoja, kas filoloģiski ne visai precīzi, bet nozīmē pareizi tulkota ar atgriešanos no grēkiem. Kā iezvanīja jaunos laikus Jānis Kristītājs? – „Atgriežaties no grēkiem, jo debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi!" To pašu pauda Jēzus pats kā savas darbības sākumā, tā arī vēlāk. Kristīgās draudzes pamatus liekot, ap. Pēteris savu runu nobeidz: „Atgriežaties no grēkiem un liekaties kristīties." Luters pie reformācijas nonāca, jautājot, kā lai viņš iegūst žēlīgu Dievu. Arī mūsu tautas spēcīgākās garīgās kustības – hernhūtisma centrā bija tā pati metanoja; viņa mīļākās dziesmas nebij vis tautas dziesmu ritumā sacerētas (ir arī tādas), bet gan: „Jūs grēcinieki, nabagi" un „Nu Pestītājs nāk latviešiem". Metanoja ir vienīgais ceļš arī uz mūsu baznīcas atjaunotni, ceļš, kas ietams svētnīcas sargiem un vienlīdz arī draudzes locekļiem. Ja man kāds jautātu, kādā virzienā mums atgriešanās nepieciešama, tad es vispirmā vietā minētu mūsu mazo dzimstību, spilgtāko mūsu samaitātības pazīmi. Mums jāatgriežas pīšļos un pelnos, tad atkal tiksim pie dzīvas dzīves un dzīvas baznīcas. Un dzīva, vienīgi dzīva baznīca var būt un būs arī patiesi nacionāla.

Emma un Alberts Vītoli uz "Kalna Spārviņu" lieveņa 60. gados.

Publikāciju sagatavoja
Dace Birzniece

No topošās grāmatas "Cesvainieši" dienasgrāmatas

2008. gada 15. maijs

Kārtējā tikšanās reizē patīkami pārsteidz Raimonda Garanca, Cesvaines vidusskolas 1953. gada izlaiduma absolventa, rūpes par savējiem: izpētījis arhīvā ziņas par savu klasi, apkopojis tās, uzrakstījis aprakstu par klasesbiedreni Aiju Dāvidu-Fišeri, "Zelta Čiekura – 2008" Laureāti, turpina meklēt kolēģu atsauksmes par viņas darbu, ieinteresējis par sevi, savu dzimtu rakstīt klasesbiedreni Anastasiju Laizāni – Graudiņu, kas savukārt talkā „ņēmusi" māsu Olgu Evardsoni un viņas meitu Ingrīdu. Piedabūjis savu brālēnu Jāni Medni uzrakstīt atmiņas – ilustrāciju izteiksmīgām fotografijām par BKZP (Brīvprātīgo Kujas Zēnu Pulku) kara juku gados, kad zēnos dzima patriotisms. Kolosāli vīri viņi abi un tie viņu „cīņu" biedri arīdzan!

Vēlreiz 2008. gada 15. maijs

Klāt BKZP atvaļinātas komandieris Jānis Arvīds Mednis ar aprakstu un foto liecinājumiem. Lūk, neliels fragmentiņš: „Praktiski apmācībās tika iesaistīti (mobilizēti) visi Kujas krastu un Kraukļu muižas tuvākās apkārtnes „ieročus" nestspējīgie puikas. Tālaika fotodokumentos skaidri redzams, ka kopā ar 12 - 15 gadīgiem pusaudžiem ierindā ir pavisam sīki karotāji. Droši var apgalvot, ka jaunākajiem, pašā ierindas galā, nav vairāk par 6 - 7 gadiņiem. Un tie ir Jānis Garancs ar brāli Raimondu. Sava veida Ginesa rekorda cienīgs fakts." Piebildīšu, ka Medņa kungs, kam rit 83. mūža gads, ir možs un apraksta nobeigumā izteicis zīmīgu vēlējumu nākamajām paaudzēm: „Novēlu, lai šis atmiņu mazumiņš, iemūžināts grāmatā, nākamām paaudzēm stāsta par to, kā mēs mīlējām savu zemi, kaut arī likteņa grieži mūs, Kujmalas zēnus, tik skarbi kara gados pārbaudīja, mala, svaidīja." Bez tam, šobrīd viņš tipogrāfijai nodevis savu otro grāmatu. Tātad, drīz tā nonāks pie lasītājiem, arī Cesvainē.

2008. gada 17. maijs

Cesvaines pilī mums abām ar Daci Birznieci neparasti bagāta diena – ciemos sabrauc nacionālo partizānu grupas komandiera Kārļa Krēmera bērni un mazbērni: Lauma (no Rīgas), Jānis (no Valles) un Daina ar vīru un bērnu ģimenītēm (no Bigauņciema). Dace izrāda muzeju, pili. Es iegrimstu aizrautīgā sarunā ar Jāni Krēmeru. Uzzinām daudz jauna. Rodas arī šaubas. Joprojām daudz neskaidrību. Un nu jāturpina meklēt atbildes uz vienu otru jautājumu. Atmiņā paliek Jāņa Krēmera vārdi: „Cesvaines vidusskolas rāmjos es īsti neiekļāvos, tādēļ skolu beidzu Lubānā…" Un vēl tas fakts, ka Jānis ar māsām šādā kuplā pulciņā tiekas labi ja piekto reizi mūžā. Lūk, padomju režīma „priekšrocības", ko saņēma Olgas un Kārļa Krēmeru bērni pēc abu vecāku nošaušanas. Tāpat par to, ka Jānis mūsu sarunas laikā centrā izvirzīja savu audžuvecāku Amālijas un Robertu Lūšus, pie kuriem izauga, ar kuriem kopā mina Sibīrijas takas. Apbrīnojama cieņa un mīlestība. Otrā dienā Dace pastāsta, ka ciemiņi nolēmuši labiekārtot pieminekļa apkārtni Kraukļos, ka ziedojuši muzejam līdzekļus nacionālo partizānu piemiņas stūrīša iekārtošanai. Es savukārt priecājos par to, ka dāvāts arī ziedojums grāmatai.

2008. gada 19. maijs

Antonija Melgalve atnes vīra Ādolfa stāstu ar fotografijām par Cesvaines virsmežniecības dzīves norisēm Zaļajā mājā 30. gadu otrajā pusē. Vērtīgi dati! Liktenīgi, ka mežniecības galvenā grāmatveža Voldemāra Melgalvja dēls Cesvainē uz darbu un dzīvi atgriežas pēc 50 gadiem un, ar skumjām par izmaiņām Cesvainē, raksta: „… ieraudzīju sapostītu Cesvaines baznīcu, dzirnavas, krogu un nesastapu nevienu pazīstamu."

2008. gada 31. maijs

Tālu ceļu no Skrīveriem mērojusi Voldemāra Balandas sieva Marija ar četriem mazbērniem. Marijas kundze nodod vīra atmiņas par arestu, par spīdzināšanu čekā un pārdzīvoto lēģerī. Arī fotoliecinājumus. Viņa uzsver: „Tāds Latvijas patriots, kā Voldemārs, ir pelnījis, lai viņa piemiņa būtu saglabāta grāmatā uz mūžu mūžiem. Nopērk arī "Cesvaines grāmatu II". Ceļš aizvedīs pie pieminekļa Kraukļos, kur iekalts Induļa Balandas, Voldemāra brāļa vārds. Pie reizes apciemos Voldemāra māsas.

2008. gada 1. jūnijs

Braucam uz Koknesi. Atgāzes kapsētā, mežmalītē, stalts paceļas piemineklis Voldemāram Balandam, kas aizgāja nebūtībā negaidīti, kad Koknesē viņu sabrauca auto ar iereibušiem krievu jauniešiem. Dīvaina sakritība jeb ļaunprātīgs noziegums. Iztaujāju savus radus, kas labi pazina Voldemāru. Viņi zināja teikt, ka Voldemāra patriotiskās pārliecības dēļ viņam bijuši nelabvēļi un ka daudzi koknesieši pārliecināti – tas bija tīšprātīgs noziegums. Bez pierādījumiem, protams. Būsim arī mēs modri!

2008. gada 4. jūnijs un Rasams un Osvalda sūtījums. Osvalds Vanags ir mācītāja Alberta Vītola māsas dēls. Stāstam par Vanagu māti, kas izaudzinājusi septiņus krietnus dēlus, nu būs turpinājums par nākamo Vanagu paaudzi – Didzi Vanagu, Aglonas internātskolas direktoru, un Jāni Vanagu, SIA "Cesvaines komunālie pakalpojumi" tehnisko speciālistu. Jācer, ka Alberta Vītola 120. dzimšanas dienas gadā sasparosies arī citi viņa dzimtas turpinātāji – Vanagi, Aveniņi...

Ilga Holste

It kā būtu pirms nedēļas noticis...

1941. gada 14. jūnijs. Šis datums daudziem no atmiņas neizzudīs nemūžam. Tas, kas bija jāpārdzīvo šajā dienā uz Sibīriju aizvestajiem, šodien mums pat visļaunākajos sapņos nerādās. „To pārestību un pazemojumu nav iespējams aizmirst," tā saka pirms 67 gadiem kā deviņgadīga meitene izvestā Skaidrīte Mickeviča.

Skaidrīti kopā ar mammu Mildu Dolaci un abiem brāļiem – desmitgadīgo Andri un divgadīgo Jānīti no Kraukļu pagasta „Kalna Lēģeriem" izsūtīja. Tēvu – Augustu Dolaci arestēja.

Kāpēc? Ko jūs bijāt noziegušies?

Tāpēc, ka tēvs bija aizsargu priekšnieks. Tāpēc, ka bija iekopta zeme un saimniecība, bija laba māja. Tāpēc, ka vecāki bija kārtīgi saimnieki, kas nenoguruši strādāja. Tēvs 1905. gadā nodedzinātās mājas vietā uzcēla jaunu. Tā bija no ķieģeļiem, jo tēvam piederēja ķieģeļu ceplis.

Kas notika 1941. gada liktenīgajā 14. jūnijā?

Viens no mums pakaļ atbraukušajiem teica, lai uzģērbju mugurā visu, cik man ir. Mamma līdz pēdējam vēl kliedza, ka nekur nebrauks, tad labāk, lai nošaujot tepat sētā.

No Kraukļiem vēl izveda Barševskus no "Spruktķeirāniem" un mammas brāli Maldupu Jāni no "Dolaciem". Kopā ar manu tēvu uz Urāliem aizveda arī mammas tēva brāli Augustu Maldupu.

Vai ir zināms tēva liktenis?

Vīriešus nošķīra no ģimenēm, aizsūtot uz koncentrācijas nometni Urālos. Tur jaunos, darbaspējīgos vīriešus dzina darbā tikmēr, kamēr vien viņi spēja kustēt. Ēst nedeva, neļāva pat pieliekties, lai noplūktu kaut zālīti. Visi nomira bada nāvē. Cik ilgi jau nu kurš izturēja … Tēvam tās mokas ilgušas pusgadu… Viņam bija tikai 40 gadu.

Labāk klājās tiem, kas neklausīja pavēlēm. Tie bija vienīgie, kas izdzīvoja, jo tika cietumā un tur, lai vai kādu suslu, bet vismaz ēst deva. Bet tādu bija tikai viens no tūkstoša.

Bijāt spiesti ciest necilvēcīgos apstākļus lopu vagonā.

Mūsu vagonā bija kādas 30 ģimenes. Nebija ko elpot. Visi cits pie cita, gan veci un vārgi, gan tikko dzimuši bērniņi. Ceļā mira viens pēc otra. Bērni raudāja, mammām prasīja ēst, bet ko tad tu dosi, ka nekā nav? Pa spraugu vagonā viena sieviete pamanījās iestumt maizi ar speķi, bet uz visiem tas nebija it nekas. Redzot mirstošos un traģēdijas, nervu spriedze bija tik liela, ka nemaz jau arī negribējās ēst. Sievietes kliedza, vaimanāja. Zīdainīši neizdzīvoja. Mātes juka prātā, pakārās. Mirušos vienkārši izmeta no vagona. Tuviniekiem neļāva viņus pat apglabāt. Mūsu māte mēneša laikā, 33 gadu vecumā nosirmoja pilnībā. Brīnos kā viņa spēja visu izturēt. Tas uz mūžu sirdī palicis un nekad no prāta neizies. Tik ļoti iespiedies atmiņā, it kā būtu pirms nedēļas noticis. Negribas atcerēties…

Ceļā dzirdējām, ka karš esot sācies. Tāpēc dabūjām stāvēt, jo karavīrus veda uz fronti un bija jādod ceļš.

Kur bija vilciena galapunkts?

Mūsu mēnesi ilgais brauciens beidzās Krasnojarskas apgabala, Nazarovas rajona Sahaptas sādžā. Visa Sibīrija bija pilna ar tādiem pašiem, kā mēs – izsūtītajiem. Mūs saukāja par fašistiem. Citus aizsūtīja vēl dziļāk taigā, kur vēl drūmāki dzīves apstākļi un ziemā lielāks aukstums. Ierādīja būdu, kurā dzīvot, tādu, kurai cauri spīd. Vasarā vēl neko, gulējām uz dēļiem sasistām nārām, bet ziemā 40 - 50 grādu salā? Ne mums drēbju, ne segu, nekā. Salām. No birzes nesām sausos žagarus, ko kurināt. Nevar salīdzināt, tos apstākļus, kādos 1949. gadā izsūtīja un mūs. Mēs sakām, ka viņiem jau tā bija kā ekskursija. Atbrauca jau ar ēdamo, drēbēm. Jau bija mājiņas, skola.

Dzirdēdami, ka latvieši atbraukuši, vēl aizskrējām uz staciju skatīties.

No kā iztikāt?

Mēs, bērni gājām ogot, sēņot. Mūsu konfektes bija bērzu putriņa. Starp tāsi un koksni ir tāds garšīgs saldums. Lasījām nātres. Bija dzelzs krāsns, salikām spaiņus un vārījām. Vismaz kaut kas, ko vēderā likt. Tas mūs arī izglāba no vitamīnu trūkuma un rahīta. Gāja jau arī ubagot, bet cik ilgi staigāsi? Nevienam nekā nav ko dot. Vasarā vēl varēja iztikt, bet ziemā it nekā nebija. Lielajā aukstumā nosala putni. Salasīja nosalušās irbītes un ēda. Bija, kas iemanījās no sēnalām un kartupeļu mizām cept tādu kā plāceni. Vēlāk jau deva arī maizi, ja to vispār varēja tā nosaukt – 100 gramus dienā. Sievietes un pusaudžus dzina darbā, sākumā neko nemaksāja, bet vēlāk deva laikam 2 kapeikas dienā.

Jūs gājāt skolā?

Man būtu jāiet 2. klasē, jo pirmo klasīti beidzu Kraukļu skolā. Bet skolā sākām iet tikai pēc kara – 1946. gadā. Nebija skolotāja. Tā kā mamma zināja gan krievu, gan latviešu valodu, mūs drusku apmācīja mājās. Skolā sākām iet visi reizē un vienā klasē, gan septiņgadīgi bērni, gan 20 gadīgi puiši.

No mājām nedrīkstējām iet tālāk par 30 km. Par to mums katru nedēļu bija jāparakstās.

Kādu dienu atbrauca fotogrāfs un mamma teica, ka jānofotografējas. Sals -51 grāds, bet jābildē ārā, kur gaisma. Sarāvušies stāvējām. Andrim vēl bija uzmesti gari svārki. Tajā fotogrāfijā var redzēt, ka Jānim visi matiņi uz sejas gaisā sacēlušies no aukstuma.

Cik ilgi bijāt Sibīrijā?

15 gadus.

Tajā laikā dzīves apstākļi kļuva labāki?

Jau krietni vēlāk, kad piedzima bērni, man pat gotiņa bija. Dzīve uzlabojās, kad mamma sāka strādāt maizes ceptuvē. Tas bija glābiņš, ka nebūs bads jācieš.

Sādžā maizi cept tā īsti neviens neprata. Krievietes mīlēja iedzert un, vai nu nemācēja, vai negribēja, bet viņām ar to lietu lāgā negāja. Mamma bija beigusi tolaik slaveno Kaucmindes tehnikumu. Priekšnieks redzēja, ka mammai ir ķēriens un lika cept viņai. Milti tika doti ar normu un noteikts, cik no tā maizes jāizcep. Milti labi brieda un sanāca gan mums, gan citiem bērniem, kas pie ceptuves durvīm nemitīgi dežūrēja un gaidīja, kad mamma varēs iedot kādu riecienu. Mamma sadrupušo un neizdevušos maizīti sabāza sev drēbēs un pa drusciņai vien nesa mājās. Kukuļi, ko cepa, bija lieli – 4 kg. Reiz mammai bija iespēja tādu atnest mājās. Jānis ar Andri divatā, vienā elpas vilcienā to visu apēda.

Brāļi turpināja mācīties pēc septiņgadīgās skolas beigšanas?

Jā, abi tur pabeidza vidusskolu. Jānis pat devās studēt uz Krasnojarskas Mežtehnikas institūtu. Sākumā katru rītu 18 km viņš devās turp un atkal to pašu gabalu atpakaļ.

Šodien Skaidrītes jaunākais brālis – Jānis Dolacis ir Latvijas Valsts Koksnes ķīmijas institūta vadošais pētnieks, Ksiloģenēzes laboratorijas vadītājs, daudzu grāmatu autors. Dolača kungs, atsaukdamies uz manu vēstuli, dalīties atmiņās par Sibīriju, raksta: „Studējot dzīvoju kopmītnē vecā strādnieku barakā, kuras konstrukcija bija divi dēļi ar starpā sabērtām zāģskaidām. Pa žurku izgrauztiem caurumiem skaidas bija izbirušas, un rīta gaisma ļoti labi bija ieraugāma pa dēļu spraugām. Sibīrijas aukstumu varēja pārciest, guļot zem diviem matračiem. Problēmas bija ar lekciju pierakstīšanu, jo tinte pildspalvā sasala. Kad mācības turpināju Jelgavā – akadēmijā, kopmītne, kur katram bija atsevišķa gulta un piedevām gultas veļa, likās karaliska!"

Jūs arī mācījāties tālāk?

Es gribēju mācīties par medmāsiņu, bet nebija pieraksta un, tāpēc skolā neuzņēma. Drīz uz mūsu sādžu dzīvot atnāca Nazarovas latvieši. Starp tiem satiku nākamo vīru – Vitoldu. Drīz apprecējāmies un piedzima Vaļa, tad Saša. 1956. gada decembrī piedzima Valdis. Tad jau bija amnestija un 1957. gada janvārī braucām uz Latviju.

Kāds bija atceļš?

To labi raksturo Jāņa Dolača rakstītais: „Par ceļu no Krasnojarskas līdz Madonai samaksāju piekto daļu no stipendijas ietaupījuma – vienu rubli, izdodot to par perona biļeti Maskavā, citādi nevarēju iekļūt Rīgas vilcienā. Visu ceļu – ap 5000 km – lielākoties braucu uz vilciena jumta, naktis pārlaižot preču plauktā. Pārtiku no maizītes un karstā ūdens, ko varēja dabūt katrā stacijā."

Kur dzīvojāt, iebraukuši Cesvainē?

Atbraukuši dzimtenē, apmetāmies „Slēdenēs", kur tante deva pajumti bez mums vēl divām ģimenēm. Latvieši uz mums skatījās ar lielu neuzticību, ne deva darbu, ne lāga sarunājās. Vīramāte, redzēdama, kā pret mums izturas, tūlīt gribēja braukt atpakaļ. Kur atpakaļ? Tikko atbraukuši! Es ar trim maziem bērniem, Valdis tikai mēnesi vecs. Nē.

Bija jāmeklē kāds darbs, lai būtu iztika. Kraukļos pastāvēja sovhozs „Miers", bet tur mūs darbā neņēma. Līdz beigās tomēr priekšnieks Paulis Postažs Vitoldu pieņēma. Vīrs strādāja labi un saņēma uzslavas. Reiz, kādā vaļsirdības brīdī, Vitolds Postažam prasa, kāpēc mani darbā negribēji ņemt? – Ta nezinu.

Arī šodien bez darba nevarat?

Veselība ir sabeigta. Gāju ravēt, bet nevar jau vairs kā agrāk. *Pēc operācijas Skaidrīte dzīvo Madonā pie meitas.*

Visu mūžu ir skriets un darīts. Grūti bez darba mierā nosēdēt. Tā pierasts.

Guna Graudiņa

Par 1941. gadā un vēlāk Sibīrijā notikušo liecina *foto no muzeja arhīva*

Šādās baļķu būdās Karas jūras (Ziemeļu ledus okeāna piegulošā jūra) krastā dzīvoja deportētie. Viņu uzdevums bija zvejot zivis nodošanai valstij. No krastā izskalotiem kokiem Jāņa Zāles brigāde (apmēram 7 cilvēki) ar vecu cirvi un nolauztu zāģi sev uzbūvēja mitekli, lai garajā polārajā ziemā (sals ap - 40 grādu) varētu izdzīvot.

Noriļska. Pa labi „Šmita kalns", kura piekājē mūžīgā sasalumā izkaltās bedrēs atrodas daudzu tūkstošu cilvēku mirstīgās atliekas. Pa kreisi lēzenākā kalnā rūdas sasmalcināšanas ceha pirmais stāvs, pārējie stāvi izkalti klintī un atradās kalna iekšienē. Priekšplānā pa kreisi vara, niķeļa, platīna, zelta attīrīšanas cehi. Rūdas drupinātavā Jānis Zāle strādāja no 1950.g. 3.oktobra līdz 1959.g. 31.martam.

Jānis Zāle, tolaik Cesvaines vidusskolas audzēknis, izvests uz Sibīriju 1941.gada 14.jūnijā kopā ar vecākiem – Helēnu un Jāni Zālēm. 1959.gadā Latvijā atgriežas tikai māte ar dēlu.

Jura Neimaņa, Jāņa Zāles *(1923 – 2007) informācija,*
Cesvaines muzeja materiāli,
publicēšanai sagatavoja ***Dace Birzniece***

Internātskolai – 50

Dzirdot „Dar` man, tēvis, pastaliņas" savā pirmajā skolā, vienaldzīgo nav. Tā arī Cesvaines internātpamatskolas 50 gadu jubilejā zināmā dziesma trešklasnieces Veltas Škurovas izpildījumā zālē sanākušajiem nevilšus lika piecelties. „Skolas zvaniņa skaņas, māmiņas roka, kuru tik ļoti negribējās atlaist, puķu pušķi skolotājai – atmiņā atsauc paša pirmos soļus skolā – biklus, nedrošus, apņēmības pilnus – tik dažādus, kā mēs paši. Atkal gribas kā torīt … Šis vakars ir īpašs ar atmiņu mirkļiem, ļauj katra sirdī uzplaukt krāsainam, vēl ilgi smaržojošam ziedam" – tā klātesošos uzrunāja jubilejas pasākuma vadītāji – direktores vietniece Inta Siliņa un absolvents Kārlis Siliņš.

Par skolas pirmssākumiem, par 50 gadu garumā noieto ceļu, skolas vēsturi un cilvēkiem stāsta skolas direktore **Anita Liepiņa**, kura ar šo skolu kopā bijusi 40 gadus. *„50 – tie ir 45 izlaidumi un 1074 absolventi. 50 – tas ir laiks, kad daļa absolventu jau sasnieguši cienījamu vecumu un viņiem ir iespēja vērtēt savu darba mūžu, priecāties par savu bērnu panākumiem. Tas ir laiks, kad daļa absolventu jau sasnieguši briedumu, bet citi vēl tikai izvēlas savu dzīves ceļu. Tas ir laiks, kad bijušie palaidņi zēni, ar kuriem kādreiz rājāmies, izveidojušies par solīdiem vīriem un meitenes kļuvušas par dāmām. Tas ir laiks, kad daļa skolas pedagogu jau aizgājuši pelnītā atpūtā un ar gandarījumu atceras savus audzēkņus, dzirdot par viņiem labus vārdus, jo tā jau arī ir skolotāja darba jēga. Tas ir laiks, kad nomainījušās vairākas skolotāju paaudzes. Ar skumjām jāsaka, ka ne visi….*

Mūsu skolas vēsture sākās 1957. gadā ar toreizējā izglītības ministra Samsona krievu valodā uzrakstīto pavēli par skolas dibināšanu. Pirmajos gados mācības notika pilī pirmā skolas direktora Indāna vadībā, līdz 1962. gadā uzcēla pašreizējo skolas ēku. Iekārtoja abus internātus bijušajās Cesvaines rajona administratīvajās ēkās, apkārtni, stadionu. Ideoloģiskais darbs ritēja atbilstoši laika garam un prasībām ar oktobrēnu un pionieru pasākumiem, ugunskuriem, ierindas skatēm, partizānu vēstures izpēti, saraksti un tikšanos ar II. Pasaules karā kritušo piederīgajiem, kuri dus Cesvaines brāļu kapos. Un, kur nu vēl sports un mākslinieciskā pašdarbība, kas sita augstu vilni.

Mēs ļoti priecājamies un lepojamies ar tiem mūsu bijušajiem audzēkņiem, kas dzīvē aizgājuši tālāk un ieņem dažādus atbildīgus amatus. Bet ne jau augsts amats ir noteicošais. Mūsu galvenais prieks ir dzirdēt, ka no jums ir izauguši kārtīgi cilvēki, kuri godīgi veic savu darbu un ir labi vecāki saviem bērniem. Un, protams, rūgti ir dzirdēt, ja kādam nav izdevies atrast pareizo ceļu dzīvē. Vienmēr priecājamies, ja jūs atrodat laiku iegriezties skolā un pastāstīt par sevi vai atsūtīt kādu vēstulīti „draugos"".

Pedagogi un tehniskie darbinieki saņēma skolas atzinības rakstus par mūža ieguldījumu, rajona izglītības pārvaldes un Izglītības un zinātnes ministrijas atzinības rakstus. Skolu jubilejā sveica rajona izglītības pārvaldes, Cesvaines pilsētas ar lauku teritoriju domes, Cesvaines vidusskolas, Cesvaines pirmsskolas izglītības iestādes, Dzelzavas speciālās internātskolas pārstāvji, bijušie absolventi, Saeimas deputāts Imants Valers, Madonas SIA „Madonas ceļu būves SIA" direktors Andris Sakne un citi.

Skolotāji un bijušie audzēkņi savus kolēģus un skolotājus apmeklēja Ķinderu kapos un nelaikā aizgājušos audzēkņus pieminēja ar klusuma brīdi.

Gatavojoties jubilejai, visi skolēni iesaistījās projektā „Manai skolai – 50", pētot skolas vēsturi un rakstot vēlējumus, zīmējot. Skolēni no papīra gatavoja ziedus, ar ko ir izrotāt telpas un palodzes. Kāds 9. klases puisis par skolas devumu raksta: *„Mācoties skolā, esmu sapratis, lai mācītos, nav svarīgs skolas nosaukums un slava. Būtiska ir vēlme pašam gribēt mācīties. Cesvaines internātpamatskolā skolotājas tiešām cenšas palīdzēt, ja vien tu pats izrādi iniciatīvu."* Cits puisis raksta: *„Man skola bijā kā otrās mājas un skolotāja bija mammas vietā. Varēju lūgt padomu jebkurā laikā un par jebkuru jautājumu. Skolotājas vienmēr palīdzēja, cik spēja."*

Darbinieku kolektīvs visus sveic ar dziesmotu sveicienu.

Klātesošos uzrunā skolas direktore Anita Liepiņa.

Svinīgo pasākumu papildināja absolvenšu – **Indras Siksalietes** un **Rigondas Nikandrovas** savulaik rakstītā dzeja un **Lienas Volčokas** izpildītā dziesma, tagadējo **pedagogu** dziesmotais sveiciens, **Artūra Grandāna** muzikālais pavadījums. Ikvienu skolā ienācēju uzmundrināja Cesvaines **pūtēju orķestra** marši. Atmiņās par savu skolu dalījās gan absolvente un tagadējā pedagoģe **Ilze Pusvilka**, gan bijusī skolas direktore **Ināra Muižniece**, gan bijušie absolventi. Absolvents **Pēteris Vīksna** teica paldies, ka te iemācījies darīt vienkāršas lietas, bez kurām dzīvē nevienam neiztikt. Daudzkārt izskanējis, ka šī skola ir kā otrās mājas, tomēr drosmīgi skanēja Pētera atzinums: *„Te dažam bija pat vēl labāk nekā mājās."*

Guna Graudiņa

Bērnudārzā sporto

Vai esat kādreiz padomājuši, redzējuši, bērna acis, sejas izteiksmi, emocijas, kad viņš pirmo reizi noķēris mesto bumbu, iesitis vārtos, pārmetis kūleni vai pārlecis lecamauklai? Tas ir neizsakāms prieks, lepnums un pārliecība par saviem spēkiem.

Ļoti priecīgs un saulains bija 27. maija rīts bērnudārzā, kad notika sporta svētki „Stiprie, veiklie, drošie". Visi lielie un mazie bērnudārznieki sapulcējās sporta laukumā, kur ciemā ieradās lapsa no Cesvaines virsmežniecības mežiem. Līdzi tā atnesa somu ar sporta inventāru, un kopīgi ar bērniem noskaidroja tā pielietojumu un arī izmēģināja praksē.

Pēc kopīgas iesildīšanās ar lapsas demonstrētajiem vingrojumiem, savu veiklību, ātro reakciju un drosmi vajadzēja izmēģināt 7 stacijās: „Ātrie šoferīši", „Veiklās rociņas", „Riteņbraucēji", „Spēka un veiklības pārbaude", „Jautrie zābaciņi", „Veiklie pavāri", „Jautrie sienāži".

Pēc tam arī pieaugušie izmēģināja savu veiklību stafetē „Veiklās kurpītes". Jautra gaisotne valdīja visu svētku laiku.

Noslēgumā diplomus saņēma visas 7 grupas ar iegūtiem tituliem – visātrākie, visveiklākie, visdraudzīgākie, vissaliedētākie, visdrošākie, visstiprākie, visasprātīgākie, visdrošākie un saldās balvas.

Kad tikko viss saplaucis, tikko raisās un zied un lauki krāsojas ziedošās pieneņu saulītēs beidzies atkal viens mācību gads. Paldies kolektīvam par sadarbību! Bet daži mūsu kolēģi izpelnījušies īpašu atzinību. Izglītības un zinātnes ministrijas atzinības rakstu saņēma Irēna Lecīte par jaunradi un vispusīgu muzikālo izpausmi darbā ar pirmsskolas vecuma bērniem. Sandra Ruduka par ieguldīto darbu, sagatavojot 5/6 gadīgos bērnus pamatizglītības uzsākšanai. Mārai Skridei par augsti profesionāli meistarīgo darbu bērnu valodas pilnveidei.

Bērni – veiklības stafetē.

Madonas rajona izglītības pārvaldes atzinības rakstus saņēma Tekla Ozoliņa par iestādē notiekošo aktivitāšu atbalstīšanu un popularizēšanu sabiedrībā. Sandra Āriņa par ieguldījumu, ievadot darbā jaunos kolēģus. Dace Buļa par savstarpējo sadarbību pasākumu organizēšanā un vadīšanā.

Visiem bērniem, viņu vecākiem un kolēģiem novēlu – lai labas domas raisa jūsos prieku un vairo enerģiju! Saulainu un jauku vasaru!

Ilga Rumpe, *sporta skolotāja*

Stāsts

Hermīne Vietniece

Mezgli jāatraisa

Pievakarē, pārguris no pēcpusdienas saules, kura maijā karsēja kā jūlija svelmē, lēnām kājoju pa straujās Čigānietes krastu uz „Bābaskalnu". Risēs ziedēja kuplas purenes un tērcītēs bālgansvītrainais grīslis bija izstiepies jau vismaz četru sprīžu garumā. Tur pamanīju līkņājam un plūcam lekno zāli pasīku, lokanu sievieti pelēkā ķitelī un raibā, pazodē sasietā lakatā.

– Noķīlāšu! – pajokoju, tāpat runas gribēdams.

– Nevajag. Pats redzi, manā kolhoza pusē Čigānietes malas ar krūmiem noaugušas, vienīgi kazām kārklus salaužu. Tu tak mani pazīsti Helga, – taisnojās sieviete un lēnām tuvojās.

– Neuztraucies! Neesmu ne revizors, ne brigadieris, kas gribētu kaimiņiem iezāģēt, – mierināju Helgu.

Viņas ķīvītes olai līdzīgajās acu zīlītēs pasprikstēja draisks mirdzums. Pārvilkusi ar miklo pureņu sauju pār manu pelēkiem putekļiem apķepušo seju, Helga teica: – Labais cilvēk, palīdzi aiznest paunu uz manu sētu! Pabridīsim tepat pāri Čigānietei. Panāc to pusversti līkumā! Siena man pamaz, bet ganībā vēl nekā nav!

Kļuva tā jocīgi ap dūšu, kaut kā priecīgu un jautri. Nogurums pazuda, smieties vien jaudās, bet nekad nepiedzīvots kautrums to sastindzināja.

Klusēdami laipojām pāri rāvainajām ūdens lāmiņām. Biju mazliet sagumis zem smagnējās zāļu nastas, kaut Helga jau daļu iesēja savā ķitelī un, pasitusi vēl padusē krietnu grīšļa saišķi, veikli zibinādama spīdīgajos, melnos gumijas zābakos ieautas kājas rādīja ejamo taku.

– Svied nešļavu zemē! Tūlīt daļu iekraušu Ziedaļai silē un padalīšu pa riekužai cūkām. Pagaidi mazliet! – novīteroja Helga.

Un kāpēc nepaklausīt laipnajam piedāvājumam? Acis kavējas pie nepierastās postažas. Manā kolhozā laikam tādā mājoklī neviens nemitinātos. Dzīvojamā māja galīgi sagumusi, jumts ieliecies lielā līkumā, logu apmals piebāzītas ar lupatām, malkas grēdiņas klajā pagalmā. Vienīgās ēkas, kas izskatījās vēl lietojamas, bija cūku kūts un neliela piebūve tai blakus – tur Helga ienesa Ziedaļai pavasara velti.

– Šoziem nomira vīramāte. Tagad te mūdos gluži viena. Cūkām barību pieved. Kopju trīspadsmit sivēnmātes. Nāc nu lūdzu vakariņās! – aicināja Helga.

Pārkāpis paaugsto slieksni, iekļuvu krēslainā telpā, jo pa mazo logu pat gaišā novakare nespēja kliedēt pelēcīgumu.

– Te pie plīts vanniņa. Nomazgā muti un rokas, – pasniegdama baltu dvieli, sacīja Helga un piebilda: – Otrā istabā būs mājīgāk, tur ēdīsim azaidu.

– Kā tu visu iespēj sasteigt? – pavērojis cienasta galdu, mulsi pajautāju.

– Nu jau dažus gadus, kopš nopirku gāzes pavardu, ēdiena gatavošana tāda spēlīte vien sanāk. Netielējies un ieturies! – aicināja Helga.

Turpinājums sekos

Ūdens maksās dārgāk

Domāju, ka Cesvainē nav tāda iedzīvotāja, kurš nebūtu pamanījis ūdensvada un kanalizācijas sistēmas izbūvi pilsētā. Regulāri par darbu gaitu iedzīvotāji tiek informēti avīzē "Cesvaines Ziņas".

Pirmais līgums par ūdensvada un kanalizācijas sistēmas darbu izpildi jau noslēdzies. Tagad turpinās darbs pie dzeramā ūdens sagatavošanas iekārtu izbūves un jaunu dziļurbumu urbšanas. Jau no šā gada janvāra uz ūdens ievadiem daudzdzīvokļu mājās ierīkoti ūdens skaitītāji, pēc kuru rādījumiem norēķinās par ūdens patēriņu. Tagad iedzīvotāji ir tieši iesaistīti domāt par ūdens patēriņu, novērst bojājumus gan atsevišķos dzīvokļos, gan koplietošanas telpās, jo tas ietekmē maksājumus par ūdeni.

Vēl līdz šim neapmierinošs stāvoklis ir ar individuālajām mājām, kurās nav uzstādīti ūdens skaitītāji, bet par ūdeni norēķinās pēc normas, kura patlaban neatbilst faktiskajam ūdens patēriņam, jo notiek intensīva dārziņu un zālāju laistīšana.

Sākot ar š.g. 1. jūliju, pēc jaunā ūdens tarifa stāšanās spēkā, iedzīvotājiem, kam nav ūdens skaitītāju, norma uz 1 iedzīvotāju būs 5 m^3. Vēlams visiem individuālo māju īpašniekiem uz ūdens ievada ēkā uzstādīt skaitītāju.

Ņemot vērā izmaksu pieaugumu (elektrība, rezerves daļas, degviela, darba alga) un, pamatojoties uz Vidzemes sabiedrisko pakalpojumu regulatora lēmumu no 28.05.2008. Nr.01-11/37, sākot ar š.g. 1. jūliju **ūdensapgādes tarifs būs 0.81 Ls/m^3** (bez PVN) un **kanalizācijas tarifs 0.81 Ls/m^3** (bez PVN).

Vēlreiz gribu atgādināt, ka par iepriekšējo mēnesi par komunālajiem pakalpojumiem ar uzņēmumu jānorēķinās līdz nākošā mēneša 20. datumam. Par kavētiem maksājumiem līgumsods 0.5% apmērā no nesamaksātās summas par katru nokavēto dienu. Parāda saistību gadījumā kārtējais maksājums tiek segts tikai pēc līgumsoda un iepriekšējo nesamaksāto maksājumu nomaksas.

Ināra Puķīte, *SIA "Cesvaines komunālie pakalpojumi" valdes locekle*

Nr. 6 (180) 2008. gada 20. jūnijā
Izdevējs: Cesvaines pilsētas ar lauku teritoriju dome.
Reģistrācijas apliecība Nr. 1578.
Tirāža – 600 eks.
Redaktore – Guna Graudiņa,
tālr. **4852030**
e-pasts: guna.graudina@cesvaine.lv
Iespiests: SIA "Madoas poligrāfists", Madonā, Saieta laukumā 2a.
Par rakstu saturu un faktu precizitāti atbild rakstu autori.

Dzeramā ūdens iekārtu izbūves gaita

Projekta „Dzeramā ūdens sagatavošanas iekārtu izbūve Cesvainē", līguma numurs 2001/LV/16/P/PE/007-3.5, realizācija pašlaik ir stadijā, kad būvuzņēmējs ir veicis tehniskā projekta saskaņošanu. Pabeigta atdzelžotā ūdens baseina pamatnes betonēšana, tiek likti veidņi baseina sānu sienām.

Tiek urbts urbums A. Saulieša ielā 5. Turpinās dziļurbuma Rīgas ielā 4 renovācijas projekta izpētes darbi.

Veikta paredzēto uzskaites mezglu izbūve ūdens tīkliem, veikta ēku pieslēgšana izbūvētajam ūdensvadam A. Vītola ielas ēkām un daļai no pārslēdzamajām A. Saulieša ielas ēkām.

Jūnija un jūlija mēnesī būvuzņēmējs paredzējis turpināt zaļās zonas atjaunošanas un labiekārtošanas darbus vietās, kur rakšanas darbi vairs nenotiks. Daļēji uzliets asfalts paredzētajās vietās un ielu un pagalmu posmos.

Par jautājumiem, kas saistīti ar šī projekta realizāciju, tāpat arī ar ierosinājumiem var vērsties pie projekta vadītāja palīga Jura Mālnieka, mob. 26446256.

Jānis Vanags, *SIA „Cesvaines komunālie pakalpojumi" tehniskais speciālists*

Par visām augstskolām – vienuviet

Sākot no 1.jūlija, veselu mēnesi – aktīvākajā studiju virzienu izvēles laikā – Rīgā, tirdzniecības centrā „Domina Shopping" ikvienam interesentam būs iespēja uzzināt par visdažādākajām studiju un mācību iespējām Latvijas augstskolās, profesionālajās skolās un citās izglītības iestādēs.

Izglītības mēneša ietvaros „Domina Shopping" būs iespējams iegūt informāciju par vairāk nekā 30 Latvijas augstskolām, koledžām, arodskolām un citām izglītības iestādēm, to piedāvātajām mācību programmām. Izglītības mēneša dalībnieki varēs saņemt individuālas mācību iestāžu pārstāvju konsultācijas par pieteikšanās nosacījumiem, prasībām un iestājpārbaudījumiem, kā arī atbildes uz citiem aktuāliem ar zināšanu apguvi saistītajiem jautājumiem.

Tirdzniecības centrs „Domina Shopping" atrodas Rīgā, Ieriķu ielā 3 pie Zemitānu tilta. Informācija par transportu un nokļūšanu pieejama tirdzniecības centra mājas lapā internetā www.domina-shopping.lv. Šeit varat iegūt detalizētākas ziņas arī par pašu izglītības mēnesi, kā arī laikiem, kuros iespējams tikties ar mācību iestāžu pārstāvjiem.

Baiba Gercāne, t. *29447179*

Kultūras pasākumi

20.jūnijā plkst.17.00 Kraukļu skolā pasākums "Piedzīvosim Jāņus" . Piedalās folkloras kopas "Krauklēnieši" , "Abrenīte" , senioru jauktais koris "Virši" , senioru deju grupa "Kamenes" .

23.jūnijā plkst. 22.00 Cesvaines tirgus laukumā Līgo balle. Spēlē "Cesvainieši".

26.jūnijā plkst.19.00 pie pansionāta deju grupas "Kamenes" koncerts. Piedalās Vita Krūmiņa. Ieeja brīva.

25. – 26. jūlijā tradicionālais pasākums "Teātris pagalmos".

13. jūlijā grāmatas "Alberts Vītols" atvēršana.

A. Vītola 120 gadu jubilejas pasākumi:

plkst. **09.00** dievkalpojums ev.lut. baznīcā,

plkst. **10.30** koncerts baznīcā, piedalās ērģelnieks Tālivaldis Deksnis un soliste Aira Rūrāne,

plkst. **12.00** piemiņas brīdis Ķinderu kapsētā,

plkst. **13.30** grāmatas atvēršana (Cesvaines pilī). Muzejā varēs aplūkot A.Vītola fotogrāfijas un piemiņas lietas.

Cesvaines ev.lut. baznīcā **16. augustā** koncerts. Piedalās operdziedonis **Egils Siliņš** un ērģelnieks **Tālivaldis Deksnis.**

Cesvaines bibliotēkā atkal jauna „Bērnu žūrija"

Maijā iepriekšējā gada „Bērnu žūrijas" eksperti atkal devās tradicionālajā Cesvaines bibliotēkas organizētajā ekskursijā.

Šoreiz bijām kinopilsētā Cinevillā un Durbes pilī Tukuma rajonā. Cinevillā varēja ne tikai apskatīt pilsētiņu, bet arī justies kā īsti Rīgas aizstāvji un arī iekarotāji. Redzējām filmu dekorācijas, uzzinājām dažādas filmēšanas nianses, iepazināmies ar kara tehniku. Pretstats kinopilsētai bija Durbes pils apmeklējums. Senais interjers, tērpi, pils kompleksa saimniecības ēkas izstaroja patīkamu mieru. Bērni daudz uzzināja par agrāko laiku sadzīves priekšmetiem, kungu un kalpu dzīves apstākļiem.

Par šo vērtīgo braucienu sirsnīgs paldies no visiem ekskursijas dalībniekiem mūsu ilggadīgajiem sponsoriem: Cesvaines pilsētas ar lauku teritoriju domei, kas samaksāja par transportu; a/s „Cesvaines piens", kas sedza lielāko daļu izdevumu par visām ieejas biļetēm, kā arī Cesvaines uzņēmējiem – Ilgai Holstei, Marutai Krūmiņai, Līgai Ozolai un Edgaram Kadzejam. Prieks, ka ir cilvēki, kas saprot, ka labākais ieguldījums mūsu sabiedrībā ir jaunās paaudzes garīguma veidošana.

Cesvainieši kinopilsētā Cinevillā.

Cesvaines bibliotēkas iesniegto jaunās „Bērnu žūrijas" projektu Valsts Kultūrkapitāla fonds (VKKF) atbalstījis jau 7.gadu. Līdz ar to esam saņēmuši 40 jaunas bērnu un jauniešu grāmatas. Paldies par to VKKF!

Uz „Bērnu žūrijas" 2008. gada maratona atklāšanu visi interesenti tiek aicināti **1.jūlijā plkst. 13.00** Cesvaines bibliotēkā!

Bibliotēka piedalījās arī VKKF izsludinātajā projektā „Jaunu grāmatu un citu izdevumu iegāde publiskajām bibliotēkām 2008". Arī šis projekts ir atbalstīts un jau saņemtas pirmās kārtas grāmatas.

Laipni gaidīti visi lasītāji!

Vēsma Nora,
bibliotēkas vadītāja

Laulāti

Česlavs Dzenis un Jadviga Nikolajeva
(jūnijā)

Apsveikumi

Ej pretī jaunībai un saulei,
Sniez savus sapņus, ilgas tai,
Lai tavās pēdās
Laimes māte staigā,
Lai prieks ir tavai ikdienai.

Nozīmīgā dzīves gadskārtā sveicam:
80 gados – **Ainu Rīduzi!**

Cesvaines pašvaldība

Dažādi

Konkurss "Sakoptākais objekts Cesvaines pilsētā ar lauku teritoriju – 2008"

Klāt Jāņi – daudzu darbu atskaites punkts. Ja kādam vēl dārzā un pagalmā kas nepaveikts, pasteigsimies, lai neaplīgo!

No **25. – 27. jūnijam** notiks iestāžu, uzņēmumu un māju vērtēšanas 1. kārta.

Viens no konkursa mērķiem ir veicināt pašvaldības teritorijas sakopšanu.

Lūgums – ja jums ir zināmas sētas, kuras ir sakoptas un būtu jāredz arī citiem, lūdzu par to paziņot domē, tālr. 4852715.

Braukšana autobusos kļūst dārgāka

Ar šā gada 1. juliju Satiksmes ministrija nosaka paaugstinātus tarifus starppilsētu maršrutos. Starppilsētu maršrutos noteikts vienots tarifs – Ls 0,022 apmērā par kilometru un iekāpšanas maksa – Ls 0,40, tādējādi ļoti liels braukšanas maksas palielinājums iznāk pasažieriem, kuri izmanto starppilsētu autobusus braukšanai mazos attālumos.

Darbu uzsāk **apbedīšanas birojs „Krustaceles" Cesvainē**, Pils ielā 1 a (ieeja no bāra "Sesswegen" puses, 2. stāvā). **Tālr. 26399673**.

Līdzjūtība

Kas nocels smagumu no taviem pleciem?
Kas sāpes tavā sirdī varēs remdināt?
Vien klusums apkārt, klusums – sēru sveiciens,
Raud tava dvēsele, kas nespēj modināt...

Kad baltajā klusumā izskan pēdējie
atvadu vārdi un no asaru rasas
dziest sveču liesmas, esam kopā ar
Valēriju, atvadoties
no mīļās tantītes.

Rudņevu, Rozenbergu, Krūmiņu ģimenes, Inese, Maiga, Mudra, Aina, Rolands, Klaudija, Ausma, Antonija, Koļa.

Miruši

Vitauts Podiņš
1926. – 2008.
Monika Dzerkale
1910. – 2008.